

Octavian GOGA

VORBEAU AZI NOAPTE DOUĂ APE...

Venea un vifor să ne-ngroape
Și grindina-mi bătea la geam,
Vorbeau azi noapte două ape
Și vorba lor o-nțelegeam.
Își lumina necunoscutul
Cu fulgere din deal în deal
Și chiotind prin neguri Prutul
Vorbea cu Murășu-n Ardeal:

„În taina apelor afunde
Un țintirim de veacuri port,
Mi-e albul înspumatei unde
Mai trist ca giulgiul unui mort...
Din vreme-n vreme mă străbate
Un lung îndepărtat fior,
Și-ncheieturile trunchiate
Atâta de cumplit mă dor...

N-auzi cum strigă Basarabii
Blestemul zilelor ce vin,
Cum sună-n bucium pârcălabii
De la Soroca la Hotin?
Eu simt cum matca mea tresare
De-al amintirilor șuvoi,
Arcașii lui Ștefan cel Mare
Îmi cer azi moaștele-napoi”...

Așa tulburător de țară
Vuia ne-nduplecatul glas
Pân’ fulgerele se curmară
Și-o ploaie blând-a mai rămas.
Atunci o-ntunecată noapte
Pe creasta codrilor cădea,
Și-n plânsset lin urzit din șoapte
Bătrânul Murăș răspundea:

„În valul meu de veacuri plânge
Același vaier stins și mut,

Mai multe lacrimi decât sânge
Nisipul meu a cunoscut.
Tu-ți plângi mărirea îngropată,
Eu jalea veche an de an,
Tu ai avut părinți odată,
Eu veci de veci am fost orfan”...

Așa vorbeați îndurerate,
Sub cerul înnorat și crud,
Bolnave râuri tulburate
Și-acum durerea v-o aud...
Nedumerirea mă supune
Când rostul patimii v-ascult,
Căci inima nu-mi poate spune,
Pe care să vă plâng mai mult...

(1812-1912)

[Din umbra zidurilor, București, 1913, p. 67-69]

